

RAFA GIL

Un passeig pel soterrani

Francesc Camps va descendir la setmana passada a l'hemicicle valencià a fi de ser investit president i de nomenar els membres del nou Consell, que té tres vice-presidents.

“El soterrani, per favor.” Abduït encara per l'immens suport de les urnes, Francesc Camps va veure's obligat, la setmana passada, a agafar l'ascensor que duu del firmament a la terra: havia de prendre possessió com a president de la Generalitat Valenciana. El retrobament amb la plebs s'ha saldat amb ferides a l'esquena, producte dels successius colpets, i un llegat vital que garanteix “el bon govern dels cinc milions de valencians”: entre els catorze consellers que ha nomenat hi ha tres vice-presidents, “un de cada província”. Vicente Rambla farà d'autèntic president a l'ombra com a conseller de Presidència; Gerardo Camps controlarà tot allò que tinga a veure amb l'economia, i Juan Cotino supervisarà la política social. Aquesta última designació ha estat la més polèmica, perquè Cotino és una persona fortament lligada

a l'Opus Dei. La sobrada majoria de Camps, però, li permet algun caprici.

Dels núvols estant, Camps contempla un país que, i ho va repetint, compta cinc milions d'habitants. Un país que pot comparar-se amb Finlàndia, Noruega o Dinamarca, i no sols demogràficament. La qualitat de vida valenciana és, segons el president, “inqüestionable”.

La passió de Camps per la geografia el va dur a sumar la població valenciana a la catalana, la madrilenya i l'andalusa, durant un discurs d'investidura pronunciat íntegrament en la llengua autòctona, a fi de concloure que totes quatre apleguen més de la meitat de l'estat; la passió també va impulsar-lo a esmentar totes i cadascuna de les comarques del País Valencià. La intervenció va concloure amb una rotunda divisa: “Crec que som els millors. Nosaltres, els valencians.”

Cites fusterianes a banda, els eixos del discurs van ser els previsibles: aigua, demanda de més inversions al govern espanyol, respecte a la Constitució i defensa de les senyes d'identitat. La novetat és sonora i té a veure amb el bloc que formen els 54 diputats del PP. Fa poc, eren 47 i una vintena aplaudia amb desgana. Els tres zaplanistes que resten –inclosa una Alicia de Miguel, que ara topa amb Camps i somriu ostensiblement, tot i que s'acaba de quedar sense conselleria– li són fidels fins a l'extenuació, gairebé tant com la diputada madrilenya per València Emma Iranzo, sens dubte la més devota campsista, segons l'*aplaudímetre*.

Les mateixes cares. El trànsit pel soterrani de Camps va retrobar-lo amb cares ben conegudes: hi havia un Joan Ignasi Pla que li va recordar que, malgrat l'àmplia majoria, hi ha 2.215.000 ciutadans que no han votat PP. El portaveu socialista no va especificar quants electors no han optat pel PSPV-PSOE. Pla va afegir-se a la festa popular amb una invitació, des de la trona, perquè Camps millore les relacions amb l'estat, l'Aragó i Catalunya “per tenir el riu Ebre com un recurs més”. El president va demanar més concreció a Pla i va animar-lo a “liderar el discurs socialista dels pròxims anys” i a “deixar de parlar com en el passat”. Ofès perquè el cap de

1. Camps brinda amb algua.
2. El grup del Compromís: dalt, a la dreta, els diputats del Bloc, separats de la comunista Marina Albiol.
3. Ignasi Pla continua de síndic socialista. Al costat, l'adjunt Àngel Luna, de verb fàcil però amb un passat tèrbol al PSPV-PSOE d'Alacant i com a ex-assessor del constructor Enrique Ortiz.
4. Les últimes hores de consellera de la zaplanista Alicia de Miguel, ara fanàtica de Camps.
5. La funda del telèfon mòbil de la lleidatana del PP Elena Bonet.
6. Bonet seu a sota de l'alcalde de Torrevella, Pedro Hernández Mateo, imputat per un presumpte delict de tràfic d'influències i ús d'informació privilegiada. Ara és aforat.
7. L'alcalde d'Alacant, Luis Díaz Alperi, imputat per presumptes delictes urbanístics. Dalt, el seu homòleg castellanenc, Alberto Fabra.
8. Els populars, mentre parla Glòria Marcos. A sota i a la dreta, la campelista Àngela Barceló, cunyada de Zaplana. Amb corbata verda, l'ex-falangista Fernando Giner.

l'oposició l'havia titllat de "peó de Rajoy i Acebes", Camps va demanar a Pla que el tracte "amb el degut respecte". De peons no n'hi ha, als llimbs.

L'única novetat destacable als bancs socialistes és la presència d'Àngel Luna, ex-líder a Alacant i nou assessor del qüestionat empresari de la construcció Enrique Ortiz. La loquacitat de Luna no serveix per a reactivar un partit en estat de xoc. És com si Bernd Schuster, després d'haver liderat el Barça fa dues dècades i d'haver jugat al Reial Madrid, hi tornara ara, que exerceix com a entrenador, a fi d'organitzar el mig camp dels blau-grana.

Pel que fa al Compromís, l'exposició de Glòria Marcos fou menystingut per bona part dels diputats del PP i, encara pitjor, pels convidats que seguien la sessió a l'elitista sala Vinatea pel circuit intern de televisió. Continuant amb els similis futbolístics, semblava que els ultres Yomus hi foren convidats.

Marcos, després de demanar "respecte als 200.000 ciutadans que represente", va pintar un panorama negre. Tant, que a Camps li vingué "vertigen". Això, va dir, sentiran els valencians en analitzar amb perspectiva els anys de govern popular. A la titular d'EUPV, Camps li engaltà que no la votaren "ni els seus veïns d'escala", a més de diferenciar-la, acuradament, dels seus "companys de grup que sí que

estimen aquesta terra". Camps no mirava Enric Morera i Josep Maria Panella, però els somriures dels dos diputats del Bloc xocaven amb les orelles.

Noves rialles. Superada la ració de "passat, blanc i negre i tristor" —aquesta és la manera com Camps descodifica els discursos crítics amb la seua gestió—, el seu bon amic Esteban González Pons, a qui ja ha fet passar per tres conselleries i que ara ha situat de portaveu a l'hemicicle amb moltes possibilitats de mudar-se a Madrid com a diputat estrella, va proclamar que "les eleccions, no les guanyen ni les perden les persones, sinó les idees". Ho deia mirant Pla però algun socialista maliciós va suggerir que la frase potser anava per l'íntim Camps, de qui se sospita una certa gelosia envers González Pons, molt més lúcid que no ell davant del micròfon.

Aquestes dots parlamentàries del nou portaveu del PP van causar sensació a les fileres socialistes, que majoritàriament li reien els jocs de paraules. Una distensió pròpia de qui no hi té res a perdre, potser perquè ja ho ha perdut gairebé tot.

Ben rebudes foren expressions com ara "hi ha vida més enllà de les trenques", "abans l'únic que passava era que mai no passava res", "fer comunitat no és fer país, és millor", o un anunci imaginari que fa anys podia haver tingut el País Va-

lencià per protagonista: "Comunidad con posibilidades busca una oportunidad."

L'entretingut discurs de Pons va ser balsàmic, sobretot per a tots aquells que de feia dies només s'alimentaven d'ungles rosegades i til·la. Tres dies més tard, Camps revelava l'executiu. D'Infraestructures, ja n'és responsable Mario Flores, president del port d'Alacant; Alejandro Font de Mora continua a Educació; de Cultura se'n fa càrrec la regidora de la matèria a Alcoi, Trini Miró —que va negar-se a homenatjar Ovidi Montllor al desè aniversari de la seua mort i va decidir que era millor esperar als vint—; a Sanitat, l'ex-secretari autonòmic Manuel Cervera; a Indústria i Comerç, Belén Juste, que fou directora de la Fira de València; a Agricultura, Maritina Hernández, directora de l'Ivex; José Ramón García Antón, amb el llast de l'accident de metro d'ara fa un any, passa a Habitatge, Medi Ambient i Aigua; Justícia és per al secretari Fernando de Rosa; Governació, amb l'objectiu de desplegar l'Estatut, per a un dels pares, Serafín Castellano; Turisme per la benidormera Angélica Such; i Immigració i Ciutadania, la seua setena conselleria, per a l'etern Rafael Blasco.

En fer pública la llista, "el millor equip possible", Camps va adreçar-se al bidell. —Cride l'ascensor, per favor.

Victor Maceda